

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Engelen.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr02val-shoot-idm140429417256816/facsimile.pdf> (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

men de fløj endnu ikke op mod Gud. Det var Nat, det var ganske stille, de bleve i den store By, de svævede om i en af de snevreste Gader, hvor der laae hele Bunker Halm, Aske og Skrimmelskrammel, det havde været Flyttedag! der laae Stykker af Talerkener, Gipsstumper, Klude og gamle Hattepulle, 5 Alt hvad der ikke saae godt ud.

Og Engelen pegede i al den Forstyrrelse ned paa nogle Skaar af en Urtepotte, og paa en Klump Jord, der var faldet ud af denne og holdtes sammen ved Rødderne af en stor, visnen Markblomst, der slet ikke duede og derfor var kastet ud paa 10 Gaden.

»Den tage vi med!« sagde Engelen, »jeg skal fortælle Dig, medens vi flyve!«

Og saa fløj de, og Engelen fortalte:

»Dernede i den snævre Gade, i den lave Kjælder, boede en 15 fattig, syg Dreng; fra ganske lille af havde han altid været sengeliggende; naar han var allermeest rask, kunde han paa [5] Krykker gaae den lille Stue et Par Gange op og ned, det var det hele. Nogle Dage om Sommeren faldt Solstraalerne en halv Times Tid ind i Kjælder-Forstuen, og naar da den lille Dreng 20 sad der og lod den varme Sol skinne paa sig, og saae det røde Blod gjennem sine fine Fingre, som han holdt op for Ansigtet, saa hed det: »ja i Dag har han været ude!« – Han kjendte Skoven i dens deilige Foraars-Grønne kun derved, at Naboens Søn bragte ham den første Bøgegren, og den holdt han over sit 25 Hoved, og drømte sig da at være under Bøgene, hvor Solen skinnede, og Fuglene sang. En Foraarsdag bragte Naboens Dreng ham ogsaa Markblomster, og mellem disse var, tilfældigvis, en med Rod ved, og derfor blev den plantet i en Urtepotte og stillet hen i Vinduet tæt ved Sengen. Og Blomsten var plan- 30 tet med en lykkelig Haand, den voxede, skjød nye Skud og bar hvert Aar sine Blomster; den blev den syge Drengs deiligste Urtegaard, hans lille Skat paa denne Jord; han vandede og passede den, og sørgede for, at den fik hver Solstraale, lige til den sidste, der gled ned over det lave Vindue; og Blomsten selv 35 voxede ind i hans Drømme, thi for ham blomstrede den, udsprede sin Duft og glædede Øiet; mod den vendte han sig i Døden, da vor Herre kaldte ham. – Et Aar har han nu været hos Gud, et Aar har Blomsten staaet forglømt i Vinduet og er visnet, [6] og derfor ved Flytningen kastet ud i Feieskarnet paa Gaden. Og 40

1 endnu ikke] ikke endnu B²C, endnu ikke D. 4 det] der A². 8 faldet] falden D.